I. évfolyam 21. szám. Budapest, 1924. november 16.

Jegyen épített város

Evangélikus egyházi hetilap. — Felelős szerkesztő és kiadó: Dr. VARSÁNYI MÁTYÁS.
Laptulajdonos: a Budai Luther Szövetség. — Szerk. és kiadóhiv.: Budapest, I., Verbőczy-utca 28.
Megjelenik julius és augusztus kivételével minden vasárnap. — Előfizetési ára félévre 15.000 K.

„Nekem a Krisztus — élet."

Filippi 1. 21.

Egy talányról, mely az emberelmét ezer évek óta foglalkoztatja, egy titokról, melynek závárjait felnyitni nem adatott meg a halandóknak, egy hieroglifről, mely megoldatlanul mered reánk, akarok irni: az életről. Mennyi bizarr hipothézisről számol be a történelem! Mennyi meddő erőlködés volt nemünk multjában, amelyek mind egyet céloztak: megmagyarázni azt a megfoghatatlan valamit, ami ringó bölcső és temetőkapu közé be van iktatva: az életet. A világidős indus szent énekek a fáradt pesszimizmus hangján szólnak róla, odanyilatkozván, hogy „az élet nem több, mint elszédülés tánc közben", „az élet Mája istenasszony fátyola, erőtelen pókszál, mit kibocsát magából egynapi létre". A Biblia az élők csomójáról tud, hová Isten a lelkeket bekötözi. A tegnap tudománya hulló meteordaraboktól származtatta a sejt életét.

Valami panaszra késztő tragikum van abban a tényben, hogy az ember, ki mérő önját a tenger feneketlen mélységére bocsátja alá és a messzeségben ködfoltokká fakuló csillagrajokat vizsgálja, csak azt nem ismeri, ami hozzá legközelebb van, a mi énjének középpontja: az életet. Tragikus hős az ember: művészi keze csodás képet csalogat elő a fakó vászonból, Vénusz-arccá lesz az ormotlan márványtömb, ha vésője hozzáér, harmóniává változik át a khaosz ujjai közt, csak egy maradt korcs, kontár, töredék, csak eggyel nem tud az ember, mit elkezdeni, azzal, ami hozzá a legközelebb esik: az élettel.

Gyorsfutár levelet hozott Macedonia fővárosába. A levélbe egy sokatmondó vallomás volt beleszőve. Igy hangzott Pál apostol hitvallásaként: „Nekem a Krisztus — élet". Milyen mélységei vannak e kurta mondatnak. Krisztus nem egypár gondolatot szórt oda az emberiség lábához, nem az ismereteket, miket verejtékes munkával fuvarozott össze az ember, épitette fel cikornyás rendszerré, nem, Krisztus életet hozott a fonyadt szíveknek, miként a tavaszi szellő az életváró rügyeknek. Választóvonal a Krisztus. Jobb és bal felé dőltek a századok, midőn megjelent, Krisztus előtti és utáni korszakokra. Élet-határkő a Krisztus. Törpe lelkü napszámosai a sorsnak hősökké változnak át, ha Jézussal találkoznak, lelküknek szárnya nő, életük lendületet nyer, egy új, teljesebb élet lesz osztályrészük, mert a Krisztus — élet.

Élni, — ha e titokzatos fogalmat meg kellene határoznom, annyi, mint örülni, sugárral, vidor napfénnyel teltnek lenni; nyitottnak lenni a lét, a világ ezer apró mondanivalója számára. Ahol öröm mosolyg, ott van az élet, az emésztődő búbánat ellenben, a kisírt szemü szomorúság — a halál tornáca. Az országutat jártam. Az élőket kerestem, akik mosolyognak, örülnek, de csak a holtakkal volt találkozásom, az árnyakkal, a sorvadt éltüekkel . . . Mosölyuk megfagyott régen, önfeledten kacagni elfelejtettek már, lelküket az évek beiszapolták, a lélek kapui szomorúan becsukódtak. Hozzájuk szeretnék most szólni: jőjjetek Krisztushoz. Ő megtanit örülni a virágnak, a madárdalnak, a kenyérmorzsának, a gyermekgügyögésnek, ő megtanit élni.

Élni annyit jelent, mint erővel, energiával telitettnek lenni. Az energia akaratunk rugója, énünk középpontja. Az erősek, akik biznak magukhoz, uralják a világot, vezetik a kor folyamát. Az életutcán álltam fürkésző szemmel. Az erőseket, a bátrakat kerestem, hogy csodálatom babérleveleiből koszorút fonjak számukra. De csak gyengékkel, dib-dáb lelkekkel találkoztam, vert hadakkal, kik a fegyvert már lerakták. Lemondtak róla, hogy a maguk akaratát fogják előirni a sorsnak, a maguk elhatározását fogják reákényszeriteni a világra . . .

Valami szomorú fatalizmussal várják ők: ám jöjjön, aminek jönnie kell. Hozzájuk szeretném eljuttatni izenetemet: Jöjjetek! Rakjátok a mérleg egyik serpenyőjébe mind, mi nehéz, mi csüggeszt: vészt, csapást, romlást, tipró balszerencsét, a mérleg másik serpenyőjébe tegyetek csupán annyit: de az Isten! és meglátjátok, ez az egyetlen szócska elegendő az egyensúly megtartására. (Modersohn.) Krisztus erőt ad Krisztus — élet.

Az élet rend, fegyelem, egyensúly, összhang, uralom a bennünk rejtőzködő állat felett. Énünkben annyi az érték, amennyi abban a fegyelem, annyi a maradandó, amennyi benne a rend, az összhang. Ne késsél azért, még ma fogj hozzá pacifikálni azt a kis országot, melyet szivnek nevezünk. Zsarnokok laknak benne, kik fel-felvetik dacos fejüket. Indulatok, melyek végig tombolnak kicsi országodon, letiporva a liliomokat, miket fáradsággal ültettél... Igázd le e szivedben lakó pogány fejedelmeket és tedd őket Krisztus szolgaivá, tedd őket szent célok feszitő erőivé. Ha ők meghódoltak mind a Krisztusnak, akkor kezdődik számodra a szó teljes értelmében az élet. Krisztus — az élet.

Élni annyi, mint remélni; előlegezni magunknak a tavaszt, a szabadulást megpróbáltatások közepette. Élni annyit jelent, mint a bajok felett eltekinteni; a ma könnyét ellensúlyozni a holnap örömével. A nagy utcán állok. Hullámokat sodor felém a lét. Keresem köztük ikertestvéreimet, a reménység Krözusait, de fájdalom, csak koldusok raja vonul el mellettem, kik reményüket régen elhullatták, elvesztették. Hozzájuk, a szárnyaszegettekhez intézem azért a szómat: jöjjetek, tanuljátok meg: nagyobb az Isten, mint a bajok. Nem raknak a titkos égi kezek többet reánk, mint amennyit elbirunk. A sors asztalánál, hol gőgös államfők vérpadot ácsoltatnak ezeréves nemzetek számára, még az Istennek is van szava. Jöjjetek reményért Jézushoz. Mert a reménnyel együtt életet kaptok tőle.

Régen, egy párás hajnalon titkos tündérek, lopva, halkkal egy kincses ajándékot tettek le kezedbe; rózsás ajkakkal ezt súgva: „Im az élet. Formálj belőle remekművet". De te tanácstalanul forgattad, kontára a sorsnak. Nem tudtad, mekkora lehetőségeket rejt az magában. Fel hát a szent munkára, csiszold, alakitsd. Csald ki belőle a szint, a fényt, a dalt. Ajánld fel az égi Mesternek. Add át neki naponkint azt, hadd szépüljön meg kezei közt. Mert élet van Krisztusnál. Krisztus — az élet. *V.*

Őszirózsák.

Kicsi udvarunkra — ha valaki belép
— Fehér őszirózsák, lila őszirózsák
— bókolnak feléje.
Bodros fejecskéjük szeliden meghajtva
— Mint szende leány-sor, mosolyg' a vendégre.
Sok, sok fehér álmot, szines, derüs álmot
— Takarnak a szirmok.
Ragyogó napfényben ahogy nézegetem,
— Borus nyaram után sok fehér virágban,
Őszi napsugárban — vigasztalást látok . . .

Hudy Ilona.

Az ifjuság vallásos nevelése

Ha azt akarjuk, hogy a jövő evangélikus egyháza a mainál több értéket tudjon felmutatni, a szoros értelemben vett egyházi munkamezőn is, de azután társadalmi és nemzeti téren, úgy ez alapvető, határozott elvek szerinti alkotó munkára a nevelést virágos kertünkben, az evangélikus ifjuságnál kell kezdenünk.

Az evangélikus szülök az evangélium Urának tartoznak számolással azért, hogy gyermekeiket valóban gerinces, büszke evangélikusoknak nevelik-e, kik nem szégyenlik a Krisztus evangéliumát, kik életük forduló pontjain nem tántorodnak meg, kik mielőtt jegygyürüt adnának megalkuvás nélkül jelentik ki: evangélikus oltár előtt esküszöm örök hűséget, ahol már egy esküt letettem az evangélium Ura kezébe konfirmációm alkalmával. A szülőknek a témáról gyermekeik előtt sokszor kell beszélni és ezt szivükbe vésni.

Az evangélikus ifjuság iskolai nevelése a vallástanárok szivére van letéve. A bibliás lelkü és imádságos szivü vallástanár minden egyes alkalommal bizonyságot tesz élő, erős evangélikus hitéről. Élő hitü, öntudatos, gerinces evangélikusokat nevel, kik előtt, ha hitükről van szó, semmi áldozat se legyen drága. Ebben a jövőt épitő szent munkában vállvetve össze kell tartania kicsinynek és nagynak, fiatalnak és öregnek, hogy ez a meginduló erőfeszités ne legyen hiábavaló.

Gaal József.

„Öregek".

— Tárca. —

Valamikor Budáról mentem át Pestre. Omnibuszon. Amint felszálltam, egy idősebb urat pillantottam meg a kocsi belsejében. Édesapai ismerősöm; nem is olyan rég még neves országgyülési képviselő és jómódu földbirtokos — ma csak egy törődött, szomorú „öreg". — A képviselőházból kiöklözték az öntelt „fiatalok", akik nem akarnak „öreg"-et látni (à la Lindner . . .), ősi birtokából meg kikergették a csehek, akik nem akarnak magyart látni. Ebbe öregült bele, nem az évekbe.

Szégyenlős kopottsággal huzta meg magát a kocsi sarkában, nem látszott tudomást venni senkiről, semmiről, mintha az élet és ő teljesen elszakadtak volna egymástól. Nem ismeretlen ez a mozdulatlan és mégis tétova tekintet; sokszor látni manapság különösen idősebb urak, idősebb asszonyok arcán, de ott borong a fiatalokén is, akik még éreznek és gondolkodnak.

Édesapai ismerősömmel rég találkoztam, igen rég . . .: „a jobb napokban"; természetes, odamentem hozzá s változatlan tisztelettel üdvözöltem. Mintha meglepődött volna:

— Megismertél, öcsém?

— Ugyan, bátyám! Hiszen nem változott annyira.

Maga elé nézett, meg reám. Szavait kesernyés mosollyal, bús bólintással kisérte:

— Lehet, hogy én nem változtam. Valóban nem változtam: belül. Vagyok, aki voltam. Az a bajom: nem tudok olyan lenni, mint ma a legtöbb. Minket még ideálisták neveltek idealistának, a mai embert meg nem nevelte senki semminek . . . Hanem a világ ugyancsak megváltozott körülöttem. Istenem, micsoda ifjuság; fiatalság! . . . Ezeknek az öreg már csak „koporsótöltelék", öklözni, gyomrozni, rugdosni való hulla . . .

A Lánchidnál egy — amolyan jól öltözött, jól táplált férfi tülekedett közénk kézzel, lábbal, vállal, bottal; nem kiméive se nőt, se férfit, se gyereket, se öreget, ülőhelyet nyomkodott ki magának a padon.

Öreg barátom nézte, nézte a mai élet eme remekbe munkált atlétáját, s szája szélére odaráncult a csömör kinos vonása:

— Látod, öcsém, ilyen a mai ember . . .

És nyujtotta a kezét — igyekezett kiszállni.

— Jobb nekünk már csak otthon a négy fal között — mondotta igen szomorúan. — De legjobb lenne a koporsóban . . .

. . . Ki meri kétségbevonni, hogy rettenetesen igaza van ennek a keserü öreg urnak?! Annyira igaza van, hogy szinte belesajdul a még sajogni képes szív abba a durvaságba, amely minden nyilvános és nem nyilvános helyen, ahol csak a legparányibb fegyelmezettségre, jóérzésre volna is szükség, szembeöklöz ezen a jégverte magyar parlagon.

És rettentően igaza van annak a fiatal asszonynak, aki a multkoriban igy fakadt ki a villamoson:

— Ugy viselkednek ma az emberek, mintha se apjuk, se anyjuk, se testvérük nem volna!!

Igen; mert ha gondolna a fiu tisztes apjára, a leány tisztes anyjára, a kamasz, fehérruhás nővérére, akkor talán valami kis szent lenne előtte. De nem gondol; hogyan is gondolna, mikor ma valóban nincsen édesapa, hanem van *„öregem"*, nincsen édesanya, hanem van *„mutterom"* és a nővéréről nem beszél senki, hanem annál többet beszél teleszájjal holmi *„nőm"*-ről, *„nőcském"*-ről!

Mennyi tiszteletlenség, mennyi sértő, mennyi megalázó van ebben a szóban: Öregem! . . . Mutterom! . . . Nőcském! . . .

Vajha eltünődnének ezen mindazok, akiknek a száján unosuntalan röpködnek ezek a rút szavak és kikeresnék a szépséges, bensőséges magyar nyelv szótárából a kiveszni kezdő gyönyörü fogalmat, avuló ősi szavakat: édesapám, édesanyám, öcsém, bátyám, hugom, néném, testvérem?! És eltünődnének a nevelők is: szülők, tanitók, hogy hiszen ők is csak per „öregem", „mutterom", „nőcském" lesznek ám, mire megöregülnek s épp úgy lökdösik, gyomrozzák őket önnevelte gyerekeik, mint ahogyan most ezek tisztelgetik azt a nemzedéket, amely pedig sokkal becsülésreméltóbb a ma nevelte neveletleneknél!

Az életben kölcsönben megy minden.

* * *

Soha büszkébb mellbeverést nem lehetett látni, hogy „én magyar vagyok!" — soha hangosabb kajáltást nem lehetett hallani, hogy „én keresztény vagyok!", mint a legutóbbi évek magyartalan és kereszténytelen Afrikájában. (Ó, hogy nem indultál meg te, a Hunyadyak vasmellét, a Kapisztránok szent kereszténységét valaha szemtől-szembe látó Ősbuda?!)

Magyarok voltunk, vagyunk: szidtuk és szidjuk Trianont. Jól tettük, hej, de mennyire ráfér! Hanem Trianon annál kövérebb, egészségesebb. Keresztyének voltunk, vagyunk: szidtuk és szidjuk a zsidókat. Hát kérem ezt nem jól tettük, mert annál kövérebbek, annál virulóbbak és főként nem tettük jól, mert — keresztyéneknek *kellene* lennünk! De nem erről beszélünk most, csak azt akarjuk mondani, hogy a gyakori érintkezés közben legalább tanulhattunk volna valamit tőlük, a zsidóktól, akiknek ereje éppen abban a számos tulajdonságban rejtőzik s reánk azért veszedelmes, mert ez belőlünk kiveszett vagy bennünk meg sem volt.

Tessék megnézni és tőle eltanulni (nem szégyen!): a maga vénjeit hogyan megbecsüli az *igazi* zsidó! (Mert: nem arról a nemzetközi konglomerátum-fajtáról beszélünk, amelyről már csak vérvizsgálattal lehetne nagybajosan megállapitani: miféle?!) Náluk patriarka, a maga gyermekei, unokái, dédunokái között igazi családfő, bibliai vén az öreg zsidó, akit — hivták légyen rongyásznak vagy nagyiparosnak — megbecsülnek, tisztelnek, szeretettel vesznek körül még akkor is, amikor nálunk, már értem keresztyéneknél, az öregek élete nem egyéb keserüségnél, halálvágynál. Hányszor hallani:

— De jó volna nem élni!

Igazi hithü zsidó szájából, legyen az bármilyen öreg roncs, ezt nem hallani.

Mindenki tudja, aki a fejével gondolkodik, mekkora erőt képvisel az öregek megbecsülése, számbavevése; az „öregeké", akiknek valamennyije nem is olyan öreg, nem esett a fejelágyára, nem süket, nem vak, nem hülye, hanem gondolkodó, sokat tapasztalt, lehiggadt, becsületet, erkölcsöt még személyesen ismerő, az ifjabbaknak jótanácsot adni tudó fő. Akik tudják még, hogy létezett valaha, igen-igen régen — valami mesében — egy üres erszényü Deák Ferenc nevezetü falusi kisgazda s egy Désy Zoltán nevü országgyülési követ, akinek a harctéren szerzett fakeresztjét, — igy hallatszik — mostanában akarják elhelyezni a parlament kupolacsarnokában.

Hát ezeknek az öregeknek az esze, a tanácsa, a példája, sokszor a tettereje ráférne a mai fiatalabbakra, akiktől majdan méltán kérdezi meg a neveletlen gyermek:

— Mondjad, öregem, mit csináltál, mióta fórumon üldögélsz?

A nem is olyan öreg megtapogatja az erszényét:

— Mit csináltam? Hát jól éltem!

A gyerek lódit egyet az öregen s azt mondja neki:

— Azt mi is tudjuk csinálni, eredj a — sutba, öregem!

Igen; az életben kölcsönben megy minden.

Porkoláb István.

HIREK.

Evangélikus háziasszony! Küldöd-e háztartási alkalmazottadat vasárnap d. u. $^1/_2$5 órakor a vallásos összejövetelre (I., Verbőczy-u. 28.)?

Kérelem. A Mária Dorottya Nőegyesület azon kéréssel fordul az evangélikus családokhoz, hogy a karácsonyi bazár céljaira, mindenféle szövethulladékot és ruhadarabkákat küldeni szíveskedjenek, melyekből az egyesület egyik buzgó tagja, Toldy Lenke mackókat, játéktárgyakat, babákat készit. Egyben kérünk a karácsonyi bazár céljára kézimunkákat és nélkülözhető disztárgyakat, és a büffé részére élelmiszereket. A tárgyak beküldésének végső terminusa nov. 30.-a.

Karácsonyi segélyek. Kérjük mindazokat a budai ev. családokat, akik karácsonyi segélyben részesülni kivánnak, hogy ez iránti kérelmüket e hó 30-ig jelentsék be *irásban* a lelkészi hivatalban. A később érkező bejelentések figyelmen kivül maradnak. A segélyre elsősorban igényt tarthatnak: 1. özvegyek; 2. árvák; 3. B. listára került családok; 4. munkanélküliek; 5. elaggottak; 6. munkaképtelenek. A kérvényben feltüntetendők azon körülmények, melyek a segély kérelmezését indokolttá teszik: a családi állapot, gyermekek száma és kora. A kérvényben az is megirandó, hogy a kérvényezőnek mire van leginkább szüksége? (fehérnemű, cipő, felsőruha, élelem). Minden egyes kérelmezőt a Nőegyesület megbizottai felkeresnek, hogy kinek-kinek a helyzetéről, szükségéről személyesen meggyőződhessenek, hogy a segély azoknak jusson, kik arra igazán reászorulnak.

Tisztujitó közgyűlést tartott budai egyházunk november 9-én. A gyűlést, melyet buzgó imádság vezetett be, a szeretet és béke lelke uralta. Egyhangú választással állitott a közgyűlés a gyülekezet élére felügyelőket, tisztikart és presbitereket, kiknek feladata lészen 6 éven egyházunk sorsát irányitani, a körzetekre felosztott hiveinket látogatni, templomjárásra buzditani, szentegyházunkat védeni, szebb jövőjét előkészíteni. A választás eredménye a következő:

Tiszteletbeli felügyelő: Pap Elek. *Egyházi és iskolai felügyelő:* Sándy Gyula. *Egyházi és iskolai másodfelügyelő:* Kun Gyula. *Gondnok:* Dr. Hank József. *Ellenőr:* Kun Attila. *Ügyész:* Dr. Glatz Erich, Dr. Uhlmann Lajos. *Jegyzők:* Dr. Holló Árpád, Kosch Jenő, Hüttl Ármin. *Tiszteletbeli presbiterek:* Sántha Károly ny. lelkész, Torkos László ny. tanár. *Presbiterek:* Dr. Alberti Ernő, Alapi István, Bán Dezső, Borbély József, Boross Károly, Dr. Burchardt-Bélaváry Andor, Csáder György, Dr. Déchy Aladár, Dévény Károly, Éden Ferenc, Gaál Elemér, Gamauf Géza, Guóth Emil, Hafenscher Lajos, Haffner Károly, Hank Olivér, Dr. Havas Jenő, Dr. Hayde Gyula, Hornyánszky Ernő, Dr. Horváth Kornél, Horvay Ede, Kalmár Ede, Kappel Lajos, Kender András, Kriska Mihály, Korcsek Zsigmond, Dr. Krivoss Árpád, Krompecher Jenő, Krompecher Szilárd, Dr. Kullmann Lajos, Láng Ferenc, Malczovich László, Maier Emil, Marik Ernő, Dr. Melczer Elek, Mikus-Csák István, Dr. Mohr Győző, Orbán Imre, Pakányi Ferenc, Dr. Papp Ferenc, Prinner Ede, Schmeisz Ágoston, Dr. Scholz Oszkár, Dr. Schulcz Ágost, Scultéty László, Sólyom János, Stark Ferenc, Szabó Sámuel, Szarvasy Dezső, Szépréti Szilárd, Szmik Lajos, Sztehló Cornél, Dr. Sztehló Aladár, Tomka Géza, Traeger Zsigmond, Dr. Thébusz Aladár, Vági Ferenc, Dr. Zimányi Dániel, Zsenis János, Zsigmondy Dezső. *Póttagok:* Dr. Bogsch Aladár, Blinczinger János, Dr. Domanovszky Sándor, Ertl Ernő, Harsány Oszkár, Herrmann Béla, Hollendonner Ferenc, Ilauszky Sámuel, Dr. Kilényi Lóránd, Kovátsay István, Krajecz Andor, Dr. Lányi Lajos, Liptay János, Liszka Károly, Lutz Henrik, Ormay Kálmán, Pataky László, Pippig Rezső, Schmelczer Pál, Szabady Antal, Prinner Lajos, Dr. Reményi-Schneller Lajos, Dr. Szelényi Ödön, Sperling Ede, Dr. Schindler Gyula, Unger Emil, Vágó György, Dr. Válkay Bertalan, Wieland Frigyes, Dr. Zathureczky Miklós, Dr. Zobel Lajos.

A közfelkiáltással megejtett választás után Sándy Gyula megválasztott első felügyelő köszönte meg a maga és a többi megválasztott nevében a hivek bizalmát. Dr. Varsányi lelkész meleg szavakkal üdvözölte az új tiszti kart és presbitériumot, reámutatván arra, hogy nagy multja van a budai egyháznak, mely nagy munkára kötelez a jelenben, hogy Buda példa, hegyen épitett város legyen.

Az új tisztikar és presbitérium ünnepélyes eskütétele és beiktatása november 23-án lesz d. e. 11 órakor az istentisztelet keretében, melyre minden egyháztagot szeretettel meghivunk.

Keresztelés. Kereszteltük Rápa Tivadart és Farkas Ellát. Isten szeretete legyen életük le nem áldozó napja.

Esküvő. Dr. Szirmay Lajos nov. 9-én vezette oltárhoz Moskovits Klárit. Tartós boldogságot!

Követendő példakép. Trautmann Rezső főreálisk. VIII. o. tan., ki sok pályázó közül legjobban fejtette meg a reformáció ünnepi pályakérdést, „Mit tanulhatok Luthertől", a neki kiadott félmillió koronás első dijat a templom renoválásának céljaira egyházunk pénztárába szolgáltatta be. Fabinyi Rudolf szintén VIII. o. tan., ki első lett a reformáció ünnepi beszéd-versenyben, 100.000 K-ás pályadiját a „Hegyen épitett város"-nak ajánlotta fel. Örömmel köszöntjük e két jeles ifjat lapunk hasábjain. Valóban, ők elsők voltak nemcsak a tudásban, hanem az egyházszeretetben és áldozatkészségben is. Ilyen ifjak, Isten áldásával, még sok dicsőséget hozhatnak szeretett egyházunkra.

Deutscher Gottesdienst. Am 16. November um $^1/_2$9 Uhr findet in unsererer Kirche ein deutscher Gottesdienst statt.

Olvasóinkhoz. Örömmel közöljük kedves olvasóinkkal, hogy a „Hegyen épitett város", hála a budai evangélikusság páratlan áldozatkészségének, ezentúl megint hetenkint fog megjelenni.

Nyomtatott Bichler I. könyvnyomdájában, Budapest, III., Lajos-u. 94. Telefon 180—94.